

บทที่ 6

สรุปผลการทดลอง

ในการปรับปรุงพันธุ์ผักกาดขาวปลีเพื่อพัฒนาสายพันธุ์ให้มีลักษณะที่ดีและมีศักยภาพในการผลิตเมล็ดพันธุ์ จำเป็นต้องนำลักษณะผสมตัวเองไม่ได้มาใช้ในการทดลอง ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

1. การรักษาสายพันธุ์ของผักกาดขาวปลีโดยวิธีถ่ายเรณูในต้นเดียวกันขณะดอกอ่อน ควรเลือกดอกตูมที่ ระยะ 2 - 3 วันก่อนดอกบาน ซึ่งจะช่วยให้ติดเมล็ดได้ดี

2. การผลิตเมล็ดผักกาดขาวปลีโดยอาศัยลักษณะผสมตัวเองไม่ได้ สามารถนำมาใช้ในการผลิตเมล็ดพันธุ์ลูกผสมแบบสลีปพ่อแม่ และการเปรียบเทียบพันธุ์ พบว่า ผักกาดขาวปลีพันธุ์ลูกผสมมีผลผลิตดีและใกล้เคียงกับพันธุ์มาตรฐาน แต่ลักษณะทางพืชสวน เช่น รูปร่างปลีกลม ค่าธรรมชาติของลำต้น และความสม่ำเสมอยังต้องมีการปรับปรุงให้ดีขึ้น ซึ่งพันธุ์ลูกผสมที่มีแนวโน้มที่ดีในการปรับปรุงพันธุ์ ได้แก่ พันธุ์ลูกผสม 23x27, 23x142, 27-3-7x23-3-4, 27-3-7x142-5, 40-9x23-3-4 และ 142-5x40-9 นอกจากนี้ผักกาดขาวปลีพันธุ์ลูกผสมมีค่า heterosis ที่ไม่แตกต่างจากพันธุ์พ่อแม่มากนัก

3. การหาต้นผักกาดขาวปลีที่มีลักษณะผสมตัวเองไม่ได้ พบว่า พันธุ์ต่างๆ มีลักษณะผสมตัวเองไม่ได้ค่อนข้างสูง ซึ่งเป็นลักษณะที่เหมาะสมสำหรับการผลิตเมล็ดพันธุ์ลูกผสม และการตรวจสอบโดยวิธีการถ่ายเรณูดอกตูมและดอกบานภายในช่อดอกเดียวกันเป็นวิธีที่เหมาะสมในการตรวจสอบมากกว่าวิธีการตรวจหาหลอดเรณูในก้านเกสรเพศเมีย

4. การจำแนกสายพันธุ์ผักกาดขาวปลีพันธุ์ลูกผสมและพันธุ์พ่อแม่ การใช้เอนไซม์ acid-phosphatase และ esterase สามารถแยกความแตกต่างระหว่างพันธุ์ลูกผสมและพันธุ์พ่อแม่ได้ชัดเจน และดีกว่าการใช้เอนไซม์ peroxidase มาวิเคราะห์แบบแผนไอโซไซม์ โดยสามารถแยกความแตกต่างของแต่ละพันธุ์ออกจากกัน และนำมาเขียนเป็นแผนภาพไอโซไซม์ได้